जले शुण्डादण्डं प्रसारितवान्। अथ सङ्क्षुभितोदकवशादितश्चेतश्च चक्रारूढ इव भ्रमति चन्द्रमण्डले चन्द्रसहस्रमपश्यत्। अथ विजयदत्तः सुतरामुद्विग्नहृदयः प्रतिनिवृत्य हस्तिराजमब्रवीत्। देव कष्टं कष्टं भवता यद्विगुणं रोषितश्चन्द्रः। स आह। केन हेतुना भगवांश्चन्द्रो मयि प्रकुपितः। विजयदत्तो ऽब्रवीत्। स्पर्शनादस्य पानीयस्य। अथ ५ तच्छ्रुत्वा संलीनकर्णो गजपतिरवनितलनतशिरसा प्रणम्य भगवन्तं चन्द्रमसं क्षमयामास। भूयश्च विजयदत्तं प्रत्याह। भद्र अशेषकार्येष्वपि मद्वचनाद्भगवांश्चन्द्रो ममोपरि प्रसादयितव्यः। न चाहं पुनरिहागमिष्यामि। अथ गजो ऽपि भयत्रस्तमनास्तं प्रणम्य पुनर्गमनाय प्रस्थितः। शशकाश्च तद्दिनादारभ्य सपरिवाराः सुखेन स्वेषु स्थानेषु तिष्ठन्ति। अतो ऽहं ब्रवीमि। १०

व्यपदेशेन महतां सिद्धिः सञ्जायते परा।
शशिनो व्यपदेशेन वसन्ति शशकाः सुखं ॥८८॥

अपि च क्षुद्रमलशङ्कापुरुषं व्यसनिनमकृतज्ञं पृष्टप्रलपनशीलं स्वामित्वेन नाभियोजयेज्जीवितकामः। उक्तं च। १५

क्षुद्रमर्थपतिं प्राप्य न्यायान्वेषणतत्परौ।
उभावपि क्षयं प्राप्तौ पुरा शशकपिञ्जलौ ॥८९॥

ते पक्षिण ऊचुः। कथमेतत्। वायस आह। अस्ति कस्मिंश्चित्कथाद्वनोद्देशे महान्यग्रोधवृक्षे पुरा स्वयमहमवसं। तत्राधस्तात् कोटरे ॥२॥ कपिञ्जलो नाम चटकः प्रतिवसति स्म। अथ सदैवास्तमनवेलायामा २० गतयोरनेकसुभाषितगोष्ठ्या देवर्षिराजर्षिब्रह्मर्षिपुराणचरितकीर्तनेन च पर्यटनदृष्टानेककुतूहलकथनेन च परमसुखमनुभवतोः कालो व्रजति। अथ कदाचित् कपिञ्जलः प्राणयात्रार्थमन्यैश्चटकैः सह पक्वशालिप्रायं देशं गतः। ततो यावन्निशासमये ऽपि नायातः। तावदहं सोद्वेगमनास्तद्वियोगदुःखितश्चिन्तितवान्। अहो किमद्य स कपिञ्जलो नायातः। २५